

ane det igen et lille Stykke af Ingers velbefæstede Hjerte. Hun var endnu saa meget Rekonvalescent, at det var hende en Tilfredsstillelse at blive gjort svagere, end hun var. Men nu erklærede hun, endda med et lille Nakkekast, at hun netop vilde derop, og da Per foreslog, at hun i det mindste burde støtte sig til hans Arm, vilde hun ikke høre Tale derom. Hun fejlede ikke det ringeste, sagde hun. Der var ikke noget at ængstes for.

Per holdt sig alligevel tæt foran hende under Opstigningen for at kunne gribe til, dersom hun skulde snuble. Paa et Sted, hvor der var særlig stejlt, tog hun da ogsaa mod hans fremstrakte Haand. Det skete dog ikke uden Overvejelser, men hun kunde ikke indse, at der var noget upassende deri, saa meget mindre som han jo var forlovet. Og det føltes virkelig slet ikke ubehageligt saaledes at blive ført næsten svævende op ad den bratte Skraaning.

Per havde hele Tiden Lyst til at fortælle hende, at han havde tilbragt Formiddagen med at læse i en af hendes Faders Bøger, og hvormegen Glæde han havde haft deraf. Men han var bange for, at hun skulde opfatte det blot som en høflig Frase, og lod derfor være. Han nøjedes med at sige, at han havde været meget glad for sit Besøg i Præstegaarden den foregaaende Dag — noget hun øjensynlig betragtede som ganske selvfølgeligt.

Anstrengelsen havde gjort hende varm, og hun standsede for at puste. Hatten holdt hun i Haanden og det lyse, fine Haar-pur stod omkring hendes Hoved som en Glorie. Hun var igen i dette Øjeblik ganske Francisca — syntes Per. Francisca i forklaret Skikkelse.

De to Clausen'er havde imidlertid forlængst naaet Toppen. De stod deroppe og holdt paa Hattene, medens Stormen rev i deres Skørter som usynlige Hænder, der vilde flænge Tøjet af dem. Ved Synet af Inger og Per, der nu igen havde sat sig i Bevægelse, sagde den yngste:

„Se blot, hvor de kryber!“

„Det er saa kedeligt med Inger,“ ytrede Frøken Gerda. „Naar Nogen gør lidt af hende, bliver hun straks saa affektert.“